

εντολή

εντολή, η, ουσ. [<αρχ. έντολή], η εντολή·

- οι *δέκα εντολές*, δεκάλογος που τίθεται πολλές φορές ως όρος από κάποιον για τη συνύπαρξή του με κάποιον άλλον: «αν συμφωνήσεις να τηρήσεις τις δέκα εντολές που θα σου δώσω, τότε παντρευόμαστε αύριο κιόλας». (Λαϊκό τραγούδι: *εάν δεν εφαρμόσεις τις δέκα εντολές, εγώ θα πάω μ' άλλη κι εσύ πικρά θα κλαις*). Αναφορά στο δεκάλογο που έδωσε ο Θεός στους Εβραίους δια του Μωυσέως.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας